

<i>Sygn. akt</i>	<i>III AUa 999/12</i>
------------------	-----------------------

WYROK
W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia **9 stycznia 2013 r.**

Sąd Apelacyjny w Rzeszowie, III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

	Przewodniczący:	SSA Bogumiła Burda
	Sędziowie:	SSA Janina Czyż SSA Ewa Madera (spr.)
	Protokolant	st.sekr.sądowy Anna Budzińska

po rozpoznaniu w dniu **9 stycznia 2013 r.**

na rozprawie

sprawyz wniosku **R. S.**

przeciwko **Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w R.**

o wysokość renty

na skutek apelacji wnioskodawcy

od wyroku **Sądu Okręgowego w Rzeszowie**

z dnia **30 lipca 2012 r.** sygn. akt **IV U 1251/11**

o d d a l a apelację.

Sygn. akt III AUa 999/12

UZASADNIENIE

Decyzją z 30 sierpnia 2011 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział

w R. przyznał wnioskodawcy R. S. prawo do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy na okres od 1 sierpnia 2011 r. do 31 sierpnia 2012 r.

W podstawie prawnej rozstrzygnięcia organ rentowy powołał ogólnie przepisy ustawy z dnia 17.12.1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jednolity z 2009 r. nr 153, poz. 1227 ze zm.).

Powyższą decyzję zaskarżył odwołaniem wnioskodawca żądając jej zmiany i przyznania prawa do renty z tytułu całkowitej niezdolności do pracy na stałe. Kwestionując stanowisko komisji lekarskiej ZUS w zakresie oceny stanu jego zdrowia podniósł, iż stanowisko lekarzy Zakładu jest niezgodne z przedstawioną przez niego dokumentacją medyczną.

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wniósł o jego oddalenie,

z tych samych względów, które legły u podstaw wydania zaskarżonej decyzji.

Sąd Okręgowy Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Rzeszowie po rozpoznaniu sprawy wyrokiem z 30 lipca 2012 r. (sygn. akt IV U 1251/11) oddalił wniesione przez R. S. odwołanie.

Sąd I instancji ustalił, że wnioskodawca był uprawniony do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy do 31 lipca 2011r. Z inicjującym aktualnie prowadzone postępowanie wnioskiem R. S. wystąpił 30 czerwca 2011 r. W jego rozpoznaniu organ rentowy, kierując się treścią orzeczenia komisji lekarskiej Zakładu z 24 sierpnia 2011 r. stwierdzającego, że wnioskodawca jest częściowo okresowo niezdolny do pracy, wydał zaskarżoną decyzję. Poddając weryfikacji stanowisko komisji lekarskiej ZUS w zakresie stanu zdrowia wnioskodawcy, Sąd I instancji przeprowadził dowód z opinii biegłych lekarzy specjalistów z zakresu ortopedii – traumatologii, neurochirurgii i na wniosek pełnomocnika wnioskodawcy biegłego z zakresu medycyny pracy. W opinii z 13 grudnia 2011r. biegły neurochirurg stwierdził, iż schorzenia wnioskodawcy: skutki urazu czaszkowo – mózgowego w dzieciństwie, zwyrodnienie prawego stawu biodrowego – stan po osteotomii (2010r.) w aktualnym stopniu ich nasilenia czynią wnioskodawcę częściowo okresowo niezdolnym do pracy. Biegły ortopeda oraz specjalista medycyny pracy zajęli takie same stanowiska, przy czym specjalista medycyny pracy wskazała, iż w stanie zdrowia wnioskodawcy nie nastąpiło istotne pogorszenie w odniesieniu do badania orzeczniczego z 25 czerwca 2009r., które uzasadniałoby uznanie go za niezdolnego do jakiegokolwiek pracy. Wnioskodawca nie wykonywał nigdy wyuczonego zawodu tapicera, przez wiele lat pracując w ochronie mienia. Stan zdrowia odwołującego jest stabilny bez niebezpieczeństwa progresji zmian i poszerzania zakresu deficytów ortopedycznych.

Sąd Okręgowy uznał dowody z opinii powołanych biegłych za wiarygodne wskazując zarówno na zakres opinii jak i wiedzę opiniujących. Ta pozytywna ocena, skutkowała oddaleniem złożonego przez wnioskodawcę odwołania, o czym Sąd Okręgowy orzekł w oparciu o przepis art. 12 ust.2, art. 107 ustawy z 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z FUS oraz art. 477¹⁴ §1 kpc.

W wywiedzionej od powyższego orzeczenia apelacji, zaskarżając orzeczenie to w całości R. S. zarzucił:

- naruszenie prawa materialnego tj. art. 107 w związku z art. 12 ust. 1 i 2 ustawy z 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z FUS przez nieprawidłową ich wykładnię polegającą na błędnym przyjęciu przez Sąd I instancji za opiniami biegłych, iż brak jest podstaw do przyznania wnioskodawcy renty z tytułu całkowitej niezdolności do pracy na stałe, w sytuacji gdy przedłożona dokumentacja medyczna wskazuje, że tak określona niezdolność u skarżącego istnieje,

- naruszenie przepisów prawa procesowego tj.

-art. 233 kpc polegające na przekroczeniu przez Sąd I instancji zasady swobodnej oceny dowodów, poprzez pominięcie zeznań wnioskodawcy oraz kserokopii świadectw pracy,

- art. 473 kpc poprzez nieuzasadnioną odmowę przeprowadzenia dowodu z zeznań świadka M. S. – matki wnioskodawcy na okoliczność stanu zdrowia syna i możliwości wykonywania przez niego pracy,

- art. 228 kpc poprzez pominięcie dowodów i faktów powszechnie znanych na temat warunków pracy przy dozorcze mienia,

- niewyjaśnienie wszystkich okoliczności fatycznych mających wpływ na wynik sprawy.

Mając powyższe na uwadze skarżący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i uwzględnienie żądania, ewentualnie uchylenie zaskarżonego orzeczenia i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania, przy uwzględnieniu kosztów postępowania za obie instancje. Ponadto wniósł o przeprowadzenie dowodu z opinii innego zespołu biegłych specjalistów z zakresu medycyny pracy, neurochirurgii i ortopedii na okoliczność oceny jego stanu zdrowia.

W uzasadnieniu skarżący stwierdził, że występujące u niego schorzenia nie pozwalają na podjęcie przez niego pracy. W ocenie wnioskodawcy opinie biegłych uzyskane przez Sądem Okręgowym (podstawowe i uzupełniające) są lakoniczne, nie odpowiadają na postawione pytania, nie uwzględniają warunków pracy przy dozorcze mienia, a na możliwość wykonywania jedynie takiej pracy wskazują biegli. Dowody zaproponowane przez R. S., których Sąd Okręgowy nie przeprowadził, opierając się jedynie na powołanych wyżej opiniach, pozwoliłyby natomiast na prawidłową ocenę prawną sprawy, stąd też uzasadnione są zarzuty i wnioski apelacji.

Sąd Apelacyjny w Rzeszowie ustalił i zważył, co następuje :

Apelacja wnioskodawcy jest nieuzasadniona. Wyrok bowiem Sądu Okręgowego Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Rzeszowie z 30 lipca 2012r. jest – w ocenie tut. Sądu - wyrokiem trafnym i odpowiadającym prawu, zaś w okolicznościach przedmiotowej sprawy nie występują jakiegokolwiek przesłanki zaskarżenia mogące wyrok ten wzruszyć, w szczególności zaś te, które Sąd II instancji ma na uwadze z urzędu (art. 378 § 1 kpc).

Przypomnieć należy, że kwestią wymagającą rozstrzygnięcia w sprawie było ustalenie czy stan zdrowia odwołującego daje podstawę do uznania go za trwale całkowicie niezdolnego do pracy. Niespornym bowiem pozostawało, iż obecnie wnioskodawca jest co najmniej częściowo niezdolny do pracy – która to okoliczność znalazła potwierdzenie w orzeczeniu komisji lekarskiej ZUS z 24 sierpnia 2011 r.

Na wstępie przypomnieć należy, iż osobą całkowicie niezdolną do pracy w rozumieniu art. 12 ust. 2 ustawy o emeryturach i rentach z FUS jest osoba, dotknięta upośledzeniem zarówno biologicznym, jak i ekonomicznym, przy czym kryterium biologiczne oznacza stan organizmu dotkniętego schorzeniami naruszającymi jego sprawność w stopniu powodującym całkowitą niezdolność do jakiegokolwiek pracy zaś ekonomiczne oznacza całkowitą utratę zdolności do zarobkowania wykonywaniem jakiegokolwiek pracy. (por. niepublikowany wyrok Sądu Najwyższego z dnia 21 grudnia 2004 r. I UK 28/2004). W orzecznictwie przyjmuje się również (wyroki z dnia 20 sierpnia 2003 r. II UK 11/2003 oraz z dnia 5 lipca 2005 r. I UK 222/2004 niepublikowane), że decydującą dla stwierdzenia niezdolności do pracy jest utrata możliwości wykonywania pracy zarobkowej z powodu naruszenia sprawności organizmu przy braku rokowania odzyskania zdolności do pracy po przekwalifikowaniu.

Kontynuując wskazać wypadnie, iż w celu ustalenia stanu zdrowia osoby odwołującej się pod kątem przesłanki warunkujących nabycie prawa do renty, jaką jest niezdolność do pracy w rozumieniu art. 12 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z FUS, daty powstania tej niezdolności, jej charakteru oraz stopnia, koniecznym jest przeprowadzenie dowodu z opinii biegłego lekarza lub zespołu biegłych. Ocena niezdolności do pracy wymaga bowiem wiadomości specjalnych, których sąd orzekający nie posiada. Wyznaczeni w tym celu biegli winni legitymować się specjalizacją adekwatną do schorzeń badanego, a wydana przez nich opinia musi spełniać określone kryteria, stanowiące w efekcie o pełnej miarodajności tego dowodu - bliżej o nich w bogatym orzecznictwie Sądu Najwyższego, tu między innymi w orzeczeniach z dnia 19 grudnia 1990 r. I PR 148/90 OSP 1991 nr 11-12, poz. 300,14 września 1995 r. II URN 31/95 OSNAP 1996 r., nr 7, poz. 103, czy z dnia 7 listopada 2000 r. I CKN 1170/98 - OSNC 2001/4/64). Poddając kontroli zaskarżoną decyzję organu rentowego z 30 sierpnia 2011 r. wydaną w oparciu o orzeczenie komisji lekarskiej Zakładu z 24 sierpnia 2011 r. Sąd Okręgowy w Rzeszowie przeprowadził na okoliczność

stanu zdrowia wnioskodawcy dowód z opinii biegłych specjalistów z zakresu neurochirurgii, ortopedii- traumatologii i medycyny pracy. Rezultatem przeprowadzonego postępowania dowodowego – które uznać należy za wyczerpujące, było ustalenie przez tamtejszy Sąd, który podzielił konkluzje opiniujących w sprawie biegłych, iż aktualnie R. S. nie spełnia przesłanki do przyznania renty z tytułu całkowitej niezdolności do pracy.

Sąd pierwszej instancji uznał wspomniane opinie za w pełni wiarygodne dowody pozwalające na poczynienie w sprawie istotnego ustalenia, jakim jest brak u wnioskodawcy całkowitej niezdolności do pracy. I to stanowisko należy w pełni podzielić. Omawiane dowody uwzględniają bowiem wszystkie elementy prawidłowego opiniowania. Zauważyć przyjdzie, że powołani w sprawie biegli dysponowali wiadomościami specjalistycznymi, niezbędnymi do stwierdzenia okoliczności mających istotne znaczenie dla sprawy, dobór biegłych uwzględnił wszystkie występujące u wnioskodawcy schorzenia, zaś wydane przez nich opinie poprzedzone zostały analizą dostępnej dokumentacji medycznej odwołującego oraz przeprowadzonym z nim wywiadem i jego badaniem przedmiotowym. Dokonana zatem przez ten Sąd ocena dowodów nie jest oceną – jak zarzuca skarżący - dowolną ale mieszczącą się w granicach oceny swobodnej o jakiej stanowi art. 233 § 1 kpc, mający swe pełne zastosowanie, także do oceny dowodu z opinii biegłych, na których to dowodach oparł się Sąd I instancji w swoim rozstrzygnięciu. Dysponując tego typu dowodami Sąd nie tylko mógł, ale nawet winien oprzeć swoje rozstrzygnięcie na zaprezentowanym przez biegłych stanowisku, aby się nie narazić na zarzut dowolności ustaleń faktycznych (por. uzasadnienie wyroku Sądu Najwyższego z dnia 7 lipca 2005 r. sygn. II UK 277/04).

W tych okolicznościach prezentowana przez wnioskodawcę odmienna ocena stanu jego zdolności do pracy musi być uznana jedynie za ocenę subiektywną nie skutkującą możliwością dokonania na jej podstawie końcowych ustaleń. Wbrew temu co sugeruje skarżący, ocena stanu jego zdrowia nie odnosi się jedynie do zawodu wyuczonego (tapicer), jak i przez wiele lat wykonywanej pracy w ochronie mienia, a świadczy o tym chociażby zawarte w opinii biegłej specjalisty medycyny pracystwierdzenie, iż wnioskodawca jest niezdolny do ciężkiej pracy fizycznej, w stanie jego zdrowia nie nastąpiło istotne pogorszenie, które uzasadniałoby uznanie go za niezdolnego do jakiegokolwiek pracy. Zatem wskazane stanowisko pracy w ochronie mienia jest przykładowym stanowiskiem pracy, którą wnioskodawca może wykonywać.

Mając na uwadze powyższe tutejszy Sąd uznał, iż nie zachodzi potrzeba przeprowadzenia dodatkowo dowodu z opinii innego zespołu biegłych zgłaszanego przez skarżącego w apelacji. Fakt bowiem że wydane w sprawie opinie biegłych nie okazały się dla wnioskodawcy w swych wnioskach końcowych satysfakcjonujące, nie uzasadniają przeprowadzenia dowodu z opinii dalszych biegłych (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 18.02.1974, sygn. II CR 5/1974 oraz z dnia 19.03.1997 r. sygn. II UKN 45/97). Tut. Sąd uznał również za nieuzasadniony zarzut nieprzeprowadzenia przez Sąd I instancji dowodu z zeznań matki wnioskodawcy na okoliczność stanu jego zdrowia i możliwości wykonywania przez niego pracy, bowiem jak już wyżej wskazano, ocena stanu zdrowia pod kątem powyższej przesłanki należy do biegłych lekarzy sądowych, a więc osób posiadających wiadomości specjalne.

Konkludując wskazać należy, iż Sąd Okręgowy należycie przeprowadził postępowanie dowodowe i nie ma podstaw do twierdzenia, że stopień naruszenia sprawności organizmu wnioskodawcy oraz jego wpływ na zdolność do pracy zarobkowej nie zostały dostatecznie wyjaśnione.

Z tych wszystkich więc wyżej naprowadzonych względów – dzieląc ostatecznie tak ustalenie Sądu I instancji co do braku całkowitej niezdolności do pracy R. S., jak i będącą konsekwencją tego ustalenia, ocenę prawną sprawy o nie spełnieniu przez niego koniecznej przesłanki nabycia prawa do renty z tytułu tak określonej niezdolności do pracy, Sąd Apelacyjny nie znalazł podstaw do wzruszenia zaskarżonego wyroku, co skutkowało oddaleniem wniesionej apelacji na podstawie art. 385 kpc.

(...)

(...)

(...)